

[Albertsen.]

sige og på det arbejdsmæssige område. Det er det, der er sagt efter det referat, jeg har fået. Når man anfører den slags ting, vil jeg synes, at man skylder folketinget at oplyse, med hvilken begrundelse og på hvilke præmisser man fremfører det, hvilke bestemmelser i Romtraktaten, hvilke erfaringer og hvilke udtalelser der overhovedet foreligger på disse områder, der kan begrunde en sådan kraftig påstand. Der foreligger ikke sådant materiale. Der er ingen bestemmelser, man kan påberåbe sig, der er ingen erfaringer, man kan tillade sig at henvise til.

De, der måtte være modstandere af dansk medlemskab, må bruge alt det krudt og alle de argumenter, de vil — og de er lige gode socialdemokrater eller lige dårlige radikale, eller hvad der nu måtte være tale om — men de bør beskæftige sig med de realiteter, der ligger på bordet, og tale om det, der ligger, og ikke om noget, man eventuelt fantaserer sig til, endsige tale om noget, som kun kan have forvanskningens baggrund og ikke har noget med realiteterne at gøre. Så tror jeg, debatten ville være bedre og afklaringen nærmere.

(Kort bemærkning).

Maigaard: Hr. Albertsen har bedt om, at man dokumenterede de formodninger, der fremsættes om, at medlemskabet af fællesmarkedet kan få betydning for socialpolitik, for uddannelsespolitik, for arbejdsmarkeds- og politik osv. Dokumentet kender hr. Albertsen utvivlsomt. Det er den resolution om en økonomisk og monetær union, som fællesmarkedet vedtog i foråret sidste år. Hvis den udviklingslinje, som denne resolution ridser op, følges, så er det helt indlysende, at et medlemskab vil få konsekvenser som anført.

(Kort bemærkning).

Albertsen: Det, jeg talte om, var de bestemmelser i Romtraktaten, man i givet fald kunne påberåbe sig. Det, jeg anbefalede modstanderne at påberåbe sig eller bruge som argumentation, det var de fakta og de kendsgerninger, der ligger på bordet, og som 14 års EF-virke trods alt skulle kunne give en vis baggrund for at fremføre. Det har man altså ikke kunnet, og derfor fantaserer

man sig til noget, som eventuelt og forventeligt og muligvis vil ske i en eller anden fjern fremtid. Vi synes, det er mere realistisk at tale om det, der er sket. Og med hensyn til resultater på disse områder er sandheden jo, at de nuværende seks medlemslande har haft en fantastisk økonomisk vækst, der omsat specielt på disse felter har betydet en højnelse af levestandarden og en udbygning af det sociale trykkesystem, som i realiteten betyder, at disse medlemslande anvender en større del af deres bruttonationalprodukt på social indsats til trykkesudbygning, end vi gør i vort land, og det er dog ikke noget, man skal kimse ad og tale nedsettende om eller kritisere eller være forførelig ked af.

Det undrer mig allernæst, at folk, der påberåber sig at være socialister og tænker og taler om international solidaritet, er så forførelig foragede over, at der måske sker en vis udjævning på disse felter, ikke qua forpligtelser, ikke qua tvangsforanstaltninger, men simpelt hen som resultater af den politik, der er ført.

(Kort bemærkning).

Maigaard: Jeg skal prøve at holde mig til de regler, der er for korte bemærkninger, og undgå, at talen holder mig. Jeg skal blot gøre to bemærkninger til hr. Albertsen. Det er urimeligt at ville føre en diskussion om disse forhold og så holde sig til Romtraktaten alene. Jeg troede, vi var blevet enige om, at når vi skulle prøve at bedømme dette, så kunne vi ikke tage Romtraktaten alene. Det er det standpunkt, tilhængerne har anført: når vi siger, at der ikke er vetoret i Romtraktaten, så siger de: „Nej, der er kommet ting til.“ Så må vi så diskutere dette; det mener tilhængerne utvivlsomt, og mange mener det redeligt, og så drøfter vi det. Men det er urimeligt at låse diskussionen fast til at være en diskussion om Romtraktaten alene. Man står svagt, når man skal så langt ud.

Den anden bemærkning, jeg godt vil fremføre, er, at den økonomiske og monetære union jo ikke drejer sig om en fjern fremtid. Det drejer sig om et dokument, der er vedtaget, om et samarbejde, som starter op i 1971, og som efter beslutningen, der udtrykkelig udgør en helhed, skal være fær-